

АНДЖЕЙ ДЖЕВИНСКИ ИНТРИГАТА

Превод от полски: Мария Раева, 1985

chitanka.info

Покатерих се на палубата за туристи, имах късмет — един от шезлонгите беше празен. До него си почиваше плешив индивид с гъста черна брада. Дъвчеше незапалена пура. Когато сядах, ми хвърли поглед иззад разтворения си вестник. С облекчение опънах кокали, защото пътуването с влака, а след това бясното препускане с таксито в жегата ме бяха страшно уморили.

На кораба цареше оживление и суетня, както винаги преди отплаване. Носачи разнасяха куфари и букети цветя, навсякъде тичаха възбудени деца и високоговорители цедяха сладникави мелодии. За щастие заедно с изсвирването на сирената откъм морето долетя лек, солен вятър. За последен път се разнесоха викове на сбогувания и след миг туристическата палуба се покри с хора. Точно като отминахме края на вълнолома, въздухът затрепери от гласовете им. Говореха, бърбеха, мърмореха и чуруликаха — чуваше се само равномерното вибриране на звуци. Отчаян, покрих лицето си със списание. Гонгът за обяд беше последното нещо, което чух.

Някой разтърси рамото ми — деликатно, но решително. Отворих око и още сънната ми мисъл в първия момент ме заблуди. Накрая познах шезлонга и шума на водата.

— Шест и половина е вече, господине — ме уведоми тих шепот. — След половин час е вечерята.

Усмивнатият мъж изчезна в сянката на рубката. Следих още малко белотата на униформата му. На палубата всички шезлонги бяха сгънати и завързани с колани. Трябва да съм спал няколко часа, тъй като небето беше помръкнало, а слънцето лежеше много ниско. Станах с мътна глава и мъчейки се да си спомня номера на каютата, се спуснах по стъпалата, гонен от студения вятър. Доста дълго се лутах по извитите коридори, докато намеря своята клетка. За съжаление първа класа не беше по възможностите ми.

Гъст и смраден въздух ме блъсна в лицето — бях забравил да включа вентилатора. Поправих грешката си и се вмъкнах под душа. След банята часовникът показваше, че до седем остават десет минути. Вентилаторът пърхаше като прикована пеперуда. Предпочитах го пред задуха.

В огледалото на коридора изглеждах добре: черни памучни панталони, черна риза с бели ръбчета, бежови обуца и меко кожено яке. Точно минавах завоя на празния коридор, когато зад мен някой

отвори врата. Поспрых се и внимателно обърнах глава назад. Жена. Приличаше на артистка, чиято кариера е рухнала от лакомия. Беше истински лабораторен екземпляр. Блондинка, дълги изкуствени мигли, силен грим и полюшваща се походка. Голяма кукла за долнопробен вкус. Вече тръгнах, когато чух, че се обръща към някого в каютата.

— Мартин, побързай — гласът ѝ беше дрезгав, пиянски. — Върви напред. Знаеш колко мразя кучетата. Може и тук да се мотае някое от тях и ще трябва да го ритна.

Усмихнах се злорадо. Не биваше да се пропуска такъв случай. Впрочем човекът, на когото говореше, нямаше да е опасен, щом такова страшилище можеше да му заповядва. Притаих се, заръмжах и високо залаях. Мисля, че не бих посрамил дори санбернардско куче. Сподавяйки смеха си, поех в тръст нагоре, чувайки зад себе си истерични крясъци.

В салона влязох точно с гонга. Не чувствавах глад, но жадувах да видя хора, тъй като пътуванията винаги ме настройват носталгично. Почти всички вече бяха седнали на масите и тихо разговаряха. Обходих ги с бърз поглед. Лицата на мъжете не будеха никакви асоциации. Жените бяха такива, че можеше и да ги няма. Келнерът донесе голям поднос. Някой до мен премести стол. Трепнах. Моят сътрапезник приличаше на обикновен турист и веднага се зае с колбасите. За всеки случай прибрах своята част от големия поднос. Отзад на подиума за оркестъра някой свиреше на пиано. Игриви фрази скачаха от място на място, като се превръщаха в своеобразен акомпанимент на човешките гласове. Безвкусна синя картина, представляваща обсипано със звезди небе, покриваше тавана. По ивицата на Млечния път плуваха знаците на зодиака: дебела Дева, кривоглед Стрелец и невероятно изкривени Близнаци.

Откъм входа дочух шум, който преминаваше в силен грохот. Източникът му се приближаваше към средата на залата. Беше онази кошмарна блондинка.

— Елате бързо. Там на телевизора се показва някаква свинщина — крещеше тя. — Бързо! Тази гадост ни заплашва и казва, че всички трябва да я чуем.

Хората я заобиколиха, смееха се, но бяха и уплашени. Набързо преглътнах последните хапки. Множеството растеше пред очите ми.

След миг всички хукнаха към помещението с телевизора. Помъкнах се след тях.

В малкото салонче вече бяха се събрали над двеста души. Цареше мъртва тишина. Всички — независимо дали стояха, или седяха — със смирена съсредоточеност се взираха в телевизора — единственият източник на светлина в помещението. Не виждах никакъв образ. Лицата на хората бяха придобили гипсов оттенък. Изведнъж абсолютно белият до момента правоъгълник смени цвета си на отровназелен. С изумление установих, че камерата показва огромна, преливаща се маса. Метален глас заговори от екрана.

— Смятаме, че повечето от вас вече ни слушат или гледат. Това е достатъчно, защото останалите ще го научат от вас. Вие скапаняци! Ние сме представители на толкова високоразвита цивилизация, че никога няма да разберете и една част от това, което можем. Имате късмет, гниди, че вашето развитие е прекрачило първия интелектуален праг. В противен случай нямаше да се церемоним с вас. Аха, това, което казваме, не е шега на някоя от вашите кретенски радио- или телевизионни станции. Проверете по другите програми. И там е същото.

Някой от седящите наблизко прокара пръсти по клавиатурата на каналите. Навсякъде се разливаше противната мутра, която грачеше на различни езици.

— Убедихте ли се? А сега по същество! Ще ви подложим на тест, който ще реши вашата съдба. Ако го издържите, ще отлетим от тази планета, която е прекалено красива, за да живеете на нея. Не се бойте, пещерни твари, отговорът на теста ще ви осигури безопасност. Но ако се провалите, горко ви! Ще ви премахнем. Просто ще дезинфекцираме кълбото от такива чудновати гадини. Вие, бозайници! — тук гласът секна за момент, сякаш за да подчертае последното предупреждение. — Тестът се състои в това да откриете един от нас. Десет мои събратя са завладели психиката на десет от вас и използват техните тела. Смяната сме извършили преди няколко часа и досега нищо не е събудило вашите подозрения, треперковци. Тази десетка е пръсната по цялата планета. Имате четиридесет и осем часа от края на това съобщение, за да демаскирате поне един от нас. Ако го обезвредите, ще ви зачетем теста, гниди! Не е шега. Онези, които сега се намират в тъмната част на планетата, след пет минути ще могат да видят

интересно явление. Ще оцветим четвърт от Луната в зелено. Вървете да я видите, неверници. А после търсете нашата десетка. Помнете, че може да бъде всеки от вас! — Гласът замлъкна и на екрана се появи образът на Земята, показвана от голямо разстояние.

Помежду ни увисна тягостна, ненарушавана от нищо пустота. Някой се закикоти глупаво, но веднага бе цапнат през устата, задави се и млъкна. Някой блъскаше с юмрук по телевизора. Човек в униформа нахълта с вик: „... по радиото също.“ Всеки искаше нещо да каже или да направи и едва след време всички едновременно се сетиха, че все пак трябва да се види Луната. Тичах нагоре като луд. Изведнъж пред очите ми стана тъмно. Някой трябва да беше изключил или повредил осветлението на палубата; опипом стигнах до борда. Вирнах глава, здраво заклещен от човешката гълпа.

Никога не бях виждал такова небе. Чувствувах се просто като увиснал сред невъобразимо множество от звезди. От далечната пустота напирарах струи сребърна светлина, а по пепелявото небе се носеше белият кръг на Луната. Върховете на комините и надстройките премигнаха на фосфорния фон, губейки очертанията си — като че ли висяха и плаваха над нас. Над стълпените хора се виеше парата на въздишките. Внезапно всички замряха. Долната част на лунния диск придобиваше странен цвят, който постепенно се насищаше. Беше цветът на свежа краставица.

Ето какво било. Някога се бояхме от Пришълците, кълняхме се в тях, казвахме, че не съществуват. И ето ти сега! Ще бъдем подложени на тест, който ще реши дали да съществуваме. В тон с моите мисли някакъв мъжки глас поде:

— Искат да дезинфекцират, разбирате ли! Ние сме червеи, мръсни червеи. Ах, вие! — изръмжа той, неизвестно дали срещу нас, или срещу тях. — И дойде ден, когато омръзнахме на бога — гласът се извиси до писък. — *Rasem in terris!* Викайте, негодници. Може да ни чуят и да си отидат.

— Муцуната в помията! — зави някой в другия край. Към проповедника полетя бутилка. Моментално се разнесоха ругатни.

— Свържете ме с посолството — изпадна в истерия неуспялата актриса и с екхибиционистки жест смъкна от главата си перуката, с която започна да налага хората около себе си.

На раменете ми висеше кльоцаво момиче. Риташе ме по кокалчетата и врещеше, че имаме много бомби, с които ще пръснем зелената гадост. Субект с вид на хипи се покатери върху навеса над площадката и започна да изпълнява нещо средно между светивитовото хоро и хулахоп. Това не трая дълго. Навесът се продъни, акробатът кацна на нечий глави сред трясък и съсък на стъкла. Над тълпата отново прелетя бутилка. Изведнъж на палубата се появи човек с мегафон. Беше с капитанска униформа.

— Моля, успокойте се. Към вас се обръща капитанът на кораба. Нека овладеем нервите си, всичко ще се оправи. — Един глас поясни, че на капитана вече се е случвало да успокоява истерици. Глъчката стихна. — Мое задължение е да представя фактите. Предаването, което толкова ви възбуди, беше излъчено по всички радио- и телевизионни станции.

— Това го знаем.

— Наблюдавахме Луната. На нашата спътничка наистина се появи оцветяване. Преди минута се възстанови радиовръзката; от първите съобщения става ясно, че по цялата Земя е станало същото. Сега в ефира цари такъв хаос, че всеки трябва да разчита сам на себе си. Дами и господа, контактът с чужда цивилизация е установен. Длъжни сме следователно да бъдем на висотата на задачата. Нека да покажем, че „Човечество“ звучи гордо — завърши помпозно капитанът.

— Да ѝ покажем на тази зелена гадост! — извика гърбав тип с диамантена игла на вратовръзката и започна да скандира: — Да ги смажем, да ги смажем...

Отново се надигаше ропот.

— Спокойно, само спокойно — се намеси капитанът. — Учените сигурно ще измислят нещо. Да не се поддаваме на лудостта.

Едва сега забелязах, че вълните ни подмятат силно. Мокрият вятър ме блъсна в гърба. Въпреки това небето беше чисто.

— Да направим проверка! Да хванем зеления!

Викът беше подхванат от други. Размахваха ръце и подскачаха по пукащата палуба. Капитанът се дръпна назад.

— Не, господа. Не сме упълномощени за такова нещо.

Заглушиха го.

— Първо капитана. Да проверим цвета на задната му част — виеше момичето от гърба ми.

Капитанът ме учуди.

— Не. Не съм съгласен! — извика отчаяно той и се опита да се измъкне. Тълпата му прегради пътя.

Миг на изчакване, в който погледите на две стотици хора се кръстосваха с погледа на човека в униформата и като по команда се хвърлиха отгоре му. Изрева, скрит от множеството, и след миг го видях вече без униформа. Блъсканицата беше такава, че притиснат до перилата, за малко не се преметнах през тях. Още се чуваше трясъкът на изпотъпканите шезлонги, когато се разнесе триумфиращ възглас.

— Той е! Гледайте — викаше един от субектите, които дърпаха капитана.

Той беше престанал да се бори. С глуповата усмивка стърчеше в прегръдката на четирима елегантно облечени джентълмени. Беше доста разсъблечен.

— Ето го доказателството, че си зелен — заяви категорично най-възрастният от джентълмените. — Даже не знаеш как се обличат земните хора, отстъпнико!

— Хора, аз просто обичам да нося дамско бельо — захленчи капитанът.

— Приказки!

— Не го слушайте!

— Хвърлете го зад борда! — виеше дебеланата. — Нека се намокри.

След миг го влачеха по палубата. Той се мъчеше да се залови за краката им, молеше, кълнеше се — напразно. Внимателно отстъпвах назад, защото вече знаех какво ще стане. Жалката опъната във въздуха фигурка на капитана потрепера и с вик полетя в мрака.

Шумен плясък потвърди очакванията на всички, но не последва нищо друго. Никаква светлина, никакъв глас отгоре: „О’кей, открихте ни.“ Нищо! Всичко си беше както преди. Хората стояха оглупели. Надничаха зад борда. Някой започна да ругае.

— Дявол да го вземе, оттук до брега са десетки мили. Няма да доплува.

— Петдесет мили — уточни един моряк.

Възцари се тишина. Стори ми се, че чувам ударите на стотици сърца. Първи изтрезняха четиримата палачи.

— Той си беше наред, само дето обичал дамско белъо. Що се отнася до останалите, не сме сигурни.

Ако в центъра беше се пръснала граната, нямаше да предизвика по-голям ефект. Хората се разбягаха по кораба, няколко стари мъже притичаха до четворката и доброволно се съблякоха. Изтърсих момичето от раменете си. Легнах на пода и запълзях по посока, обратна на вратата, където в светлината на коридора юначната четворка правеше прегледа. На палубата се бяха събрали няколко души, които след кратък спор започнаха да измъкват облегалките на шезлонгите и да се въоръжават. За малко да се разконспирирам, когато си драннах главата в някакво желязо. Разтривайки челото си, лепнах ухо върху дъските на палубата. Носеше се тропот на бягащи хора. Четиримата джентълмени започнаха да се подписват по ръцете на проверените от тях. Идиотизъм, та нали чужденците не са толкова глупави, че да позволят да ги открият при толкова повърхностен преглед. Внезапен вик ми извести, че онези от шезлонгите са атакували четиримата джентълмени. Трясък. Удари. Някой изкрещя:

— Окото ми! Окото ми!

Абазурът се пръсна и по-нататък битката продължи в тъмното. Не можех да я наблюдавам. Нечия топла ръка изневиделица се плъзна под ризата ми. Момичето се притискаше в мен и ми зашепна в ухото.

— Ела да се любим. Това е последната ни нощ.

Сумтеше. Гледката на борбата, изглежда, я възбуждаше нездравно. Отблъснах я, защото не мога да понасям пубертетите.

— Изчезвай, глупачко — изръмжах аз.

— Стар кастрат — се реваншира тя. — Зелен, намерих зелен, помощ! — нададе писък.

Сега исках да я задържа, но тя избяга и продължи да пищи. Доловил тропота на тичащи към мен мъже, се гмурнах в тъмнината. Не обръщах внимание на купищата въжета и железа, летях напред, прескочих някаква преграда и стигнах до носа на кораба.

Тук беше свободно, над главата ми висяха звездите. Ехото на преследването стихна. Легнах на пода и погледнах надолу, воден прах освежаваше лицето ми. Плугът на кораба разсичаше вълните и пелената от пяна. Като омагьосан се взирах в изчезващите в тъмата водни струи, отцеждащи се от металната повърхност. Бях вече

забравил къде съм, когато върху ми падна светлината на джобно фенерче.

— Ставай — изграчи отгоре притежателят й. — Лапи на врата!

Изправих се, стиснал в ръка ръждясалата тръба, която точно навреме ме спъна. Направих се на страшно уплашен.

— Какво има? Аз съм съвсем нормален.

— Добре, добре. Ела тук, трябва да проверя.

Корабът силно се разтреса, типът се заклати и можах да забележа, че е с матроски костюм. Светлината на фенерчето отново ме улови.

— Е... — припря ме той.

Заставах под стълбата.

— Страх ме е — казах.

— По дяволите — изруга матросът. — Както си слязъл, така и ще се качиш.

— Ясно! — с всички сили запратих тръбата към него. Целех се в корема. Хлъцна и седна на дъските.

Потеглих в полумрака. Лесно намерих пътя към палубата за разходки. Вятърът свиреше и ако не бяха изпочупените шезлонги, захвърлените сака и парчетата стъкло, нямаше да повярвам на собствената си памет. От вътрешността на кораба се разнасяха възбудени гласове. Пак ли? Огледах се в паника — все още помнех моряка — и клекнах зад един оцелял шезлонг.

— Оставете ме! Невинен съм — крещеше поредният нещастник, помъкнат към борда.

Беше плешивият брадатко, когото видях преди обед. Рухна зад перилата като камък.

— Дявол да го вземе, пак не беше такъв — изсъска един от палачите, когато водата само плисна.

По коридора се разнесе гърмеж от огнестрелно оръжие. Мъжете, без да продумат, се затичаха обратно. Най-високият хвърли по пътя разпарцалосаното си сако, което падна до моето скривалище. Когато изчезнаха, забързах колкото е възможно по-тихо след тях. Няколко метра по-нататък осветлението работеше и можех да видя разхвърляните дреболии. Отминах коридора, откъдето се носеха диви крясъци и без да ме спре някой, се добрах до бара.

На стойката седяха двама пияни. Забелязаха ме и по-пълният ми протегна чаша уиски.

— Ела да пиеш. Ще имаш алиби..., защото зеле... ните не пият — чукна се с мен и за малко не плъсна по лице.

Ударих се по челото и излязох. Точно зад ъгъла ме повали мощна водна струя. Заслепен, се стоварих на пода и на четири крака се опитах да изпъля на безопасно място. Нечистоплътен тип с риза, разкопчана до пъпа, държеше в ръце края на маркуч.

— Хванах те, хванах те — ръмжеше той.

Бях отчаян. На плъзгавия коридор нямах никаква опора. Редуващите се водни удари ме сваляха на колене. Играта сигурно щеше да продължи дълго, ако някой не беше ме уловил за петата и не беше ме издърпал от полесражението. Отпътувах по корем зад завоя на коридора. Ръмженето на моя воден дресьор не преставаше:

— Елате, елате тука, всекиго ще оправя!

Изправих се на крака, изтръсках водата от ушите си и се вгледах в своя избавител. Безупречно облечен възрастен господин. Странна беше само вратовръзката му, срязана точно наполовина. Сигурно беше забелязал учудването ми, защото обясни.

— Безотговорен млад човек се хвърли върху мен с нож и това са резултатите.

Поклатих глава.

— Тук се мотаят много безотговорни хора.

— Прав сте — се съгласи той и с жест ми показа стълбите. Тръгнах пръв. Мокрите дрехи започваха да ми тежат. Внезапно почувствувах как на височината на седмия прешлен в тялото ми се впива нещо тъпо.

— Вдигай ръцете — процеди субектът. — Стискам броунинг, ако имаш съмнения.

Не смеех да ги имам и вдигнах ръце, а мокрите ръкави се свлякоха до лактите ми. Отдолу идваше лека миризма на изгоряло, но изследването на нейния източник отложих за по-късно.

— Аз съм човек... — започнах аз, но той нетърпеливо ме прекъсна.

— Тихо! С дясната ръка извади портфейла и го пусни на земята. Само че бавно.

Направих каквото ми заповяда.

— Дяволите да те вземат! Всичко е мокро — занарежда той, надничайки в портфейла ми. Натискът на дулото отслабна. Използувах това, отбих се от пода и прехвърлих тялото си зад перилото. Приземих се долу и хукнах напред.

— Стой, ще те надупча!

За щастие не стреля. Пробягах още няколко метра и се озовах в центъра на битката. В коридорчето, водещо към рубката, част от пътниците под водачеството на познатата ми четворка джентълмени щурмуваше входа, отбраняван от екипажа. Нападателите използват останки от столове и бутилки. Екипажът имаше подръка пожарогасители и с тяхна помощ отбиваше атаките. Всяка нова струя пяна охлаждаше най-разгорещените, които псуваха яростно и отстъпваха на безопасно разстояние. Двама от най-пострадалите се тътреха към банята. Но пожарогасителят вече се задъха, загъркори и замлъкна. Нападателите моментално се хвърлиха в атака. В тясното коридорче можеха да застанат спокойно само двама души. Не останах да гледам безсмислената битка, а внимателно се оттеглих.

Отминах изкъртената врата към една каюта, пред която тлееха парцали и хартия. Някакъв идиот беше подпалил каракулово палто. През открената врата се виждаше нечий крак. Стъпалото беше извито под такъв невероятен ъгъл, че притежателят му беше или акробат, или труп. Потресох се и забързах нататък. Моята каюта, о чудеса, беше непокътната. С облекчение смених измокрените си дрехи. След това дръпнах от леглото дюшека и одеялото и се върнах на коридора. Съседните две каюти бяха отворени, така че моята плячка се увеличи с нови одеяла и дюшеци. Увих всичко на руло и оглеждайки се зорко, се домъкнах до палубата. Беше студено, но дъжд, от което най-много се страхувах, не валеше. Вълните също като че ли бяха поутихнали. Приблжих се до тъмните силуети на спасителните лодки, издърпах покривката на една от тях и хвърлих вътре багажа си. Вятърът тихо подсвиркваше във въжетата, подпявайки на слабото потракване от удрянето на лодката в Стойките. Нагласих се удобно. Бях уморен. От вътрешността на кораба продължаваха да долитат шумове, а аз, взрян в премигващите звезди, не знам кога съм заспал.

Дивият рев на сирената ме събуди. Влизахме в пристанище. Брегът беше не по-далеч от половин километър. Но не само мъглата пречеше на видимостта. С учудване наблюдавах кълбетата дим, които

се издигаха на много места над покривите на къщите. Голямата сграда на пристанището грееше от живи пламъци, а от лявата страна, потопен наполовина, до разбития пристан стърчеше търговски кораб. Сирената виеше до болка в ушите. От задната страна по палубата загърмяха стъпки.

— Корабът е наш! Рубката е превзета, зелените... — започна дребничко величие и секна при вида ми.

Постоя неподвижно един миг, а вятърът развяваше окъсания му гардероб. Под окото му имаше голяма виолетова синина.

— Шпионин, тук има шпионин! — извика той и побягна назад.

Нямаше време. От лодката измъкнах спасителна жилетка. Стегнах я здраво, защото знаех, че при скок от голяма височина няма по-неприятно нещо от свободна жилетка. При удара в повърхността на водата тя се вдига нагоре и можеш да загубиш зъбите си, ако не и цялата си челюст. Исках обаче да избягна друга опасност, затова, чувайки тропота на много крака, скочих колкото е възможно по-далеч от борда. Свистене на вятъра, стоманеният плащ на водата, удар, зеленината на океана, въздушни мехури — и мокър изплувах на повърхността. Високата скала на кораба с няколкото фигурки, които размахваха в закана юмруци, се отдалечаваше. Извърнах се с гръб към нея и започнах методично да разгребвам водата. До брега ми оставаха двеста метра.

Не плувах дълго. Точно се катерех с шляпане по стъпалата на кея, когато до мен долетя далечен трясък. Обърнах се. Моят кораб се връзваше в бетона на вълнолома. Малки силуети скачаха във водата, чак дотук достигаха виковете им. Свих ръка в изразителен жест. Прескочих някаква ограда, хвърлих спасителната жилетка, изцедих крачолите на панталоните си. Пресякох алеята, засенчена от акации, и стигнах до улицата. Веднага забелязах няколко изтърбушени коли и яростна битка край един магазин. Вдигнах глава нагоре — същата игра: двама типове гонеха трети по покрива на сградата. Зад тях тичаше гола жена с ножове в ръце. Това ми стигаше. Беше ми дошло до гуша.

На ъгъла имаше бар. Кована табелка представяше кон, надписът съобщаваше „Черният жребец“. Вратата беше откряната. Вътре беше пусто и чисто. Въпреки неколкото повикване, никой не се отзова. Минах зад тезгяха, вратата към вътрешността беше затворена.

Искам не искам трябваше сам да се обслужа. Извадих бутилка коняк, портокалов сок и чиния със сандвичи. На стойката окачих панталоните си да поизсъхнат малко. Няколко глътки алкохол сгряха стомаха ми и събудиха глада ми. Едва тогава забелязах телевизора, който се намираше на полицата.

— Хора, простете и се овладейте. Молим ви — чух познат глас.

Замръзнах с хапка в уста.

— Това беше само шега. Искахме малко да ви поуплашим. Не мислехме, че ще го приемете толкова дословно. Овладейте се. Сред вас няма никой от моите събратя. Ние само се шегувахме. Изслушайте ни. След един час нашите кораби ще кацнат в няколко точки на вашата планета и ще ви помогнем да стигнете до разбирателство. Чакайте спокойно. Разбира се, наша е вината, но не смятахме...

Гласът продължаваше да нарежда, но аз вече не слушах. Изплакнах гърлото си, протегнах се и хвърляйки поглед към бърборещата зелена мутра, изтичах на улицата. Така! Имах на разположение един час, за да покрия щетите си. Така. Ако паметта не ме лъже, точно отсреща трябваше да има бижутерски магазин, а малко по-нататък — автомобилен салон. Трябваше да побързам. Стиснах здраво тухлата, която видях на бордюра, и с решителни крачки пресякох улицата.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 17,18/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.